

- стимулювати персонал у повній мірі, на яку вони заслуговують з подальшим збільшенням.

Література.

1. Балдин И. В. Менеджмент : пособие И. В. Балдин, Г. Е. Ясников. К. : БГЭУ, 2007. 306 с.
2. Баран Р.М. Досвід закордонних країн у системі мотивації та стимулювання персоналу. Регіональна економіка. 2005. №1. С.169-176.
3. Колот А. М. Мотивація персоналу: підручник К.: КНЕУ, 2002. 337с.
4. Павлюк В.А Особливості стимулювання праці на підприємствах в Україні.
5. Онегіна В.М., Вітковський Ю.П., Кравченко Ю.М. Фінансове забезпечення у стратегічному управлінні інноваційним розвитком. Актуальні проблеми інноваційної економіки. 2018. № 3. С. 74-80
6. Кравченко Ю.М., Антощенкова В.В. Фактори сталого розвитку економіки аграрного сектору. Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства. Сер. Економічні науки. 2019. Вип. 200.

ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНИ

***СЕВІДОВА С.М., СТУДЕНКА*,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

Україна, як молода суверенна держава, не має достатнього досвіду налагодження економічних зв'язків з країнами світу. Це пояснюється насамперед тим, що вона не мала змоги набути такого досвіду у складі СРСР, їй бракує достатньої кількості органів, кадрів, які могли б проводити самостійну науково обґрунтовану зовнішньоекономічну політику. Світові економічні зв'язки необхідні Україні для того, щоб швидше подолати глибоку економічну кризу, для стабільного і швидкого розвитку продуктивних сил і підняття на цій основі життєвого рівня населення.

Країна, яка не займається зовнішньою торгівлею, не розвиває господарські зв'язки з іншими державами світу, змушена збільшувати затрати виробництва приблизно в півтора-два рази. Україна робить перші кроки на шляху до входження у світове господарство. Цьому сприяє створення певної правової бази, прийняття відповідних законів. Такими законами є Закон України, "Про

* Науковий керівник – Кравченко Ю.М., к.е.н., старший викладач ВНЗ

зовнішньоекономічну діяльність" (квітень 1991 р.), Закон, "Про створення експортно-імпортного банку" (січень 1992 р.), Закон, "Про іноземні інвестиції" (березень 1992 р.) та інші. В минулому Україна мала економічні зв'язки з 123 країнами світу, але основні рішення щодо їх розвитку приймалися в Москві. Те саме стосувалося зовнішньоекономічної діяльності близько 1400 підприємств України.

Об'єктивно причиною, що заважає нині входженню України як повноправного партнера у світове господарство, є низька конкурентоспроможність її продукції на світових ринках. Із промислових товарів на ринках дальнього зарубіжжя може конкурувати не більше 1% товарів. Крім того, навіть ті товари, на які є попит на зовнішніх ринках, не відповідають міжнародним стандартам. Брак кадрів та їх недостатній професійний рівень робить недосконалою систему управління зовнішньоекономічною діяльністю. В останні роки ситуація у цій сфері значно погіршується.

У зовнішньоекономічній сфері перед Україною стоять принципово нові цілі з реалізації сучасної концепції включення економіки в систему світових господарських зв'язків: використання зовнішньоекономічних зв'язків для припинення економічного спаду й початку стабілізації соціально-економічного становища країни; розвитку експорту як структуроутворюючого фактору; акумуляції додаткових фінансових ресурсів з метою структурної перебудови; проведення політики перехідного протекціонізму. Українським виробникам необхідно ширше переходити до створення своїх філіалів і змішаних товариств за кордоном як до ефективнішої й розвинутої форми міжнародного економічного спілкування. Це дозволяє обійти багато обмежень і бар'єрів на шляху експорту української продукції до країн – членів США, до Європейського Союзу, східноєвропейських держав. Поширення національного режиму на іноземні інвестиції в Україні разом з тим необхідно підкріпити стимулюванням припливу ресурсів кордону в окремі регіони країни, ширшим залученням іноземних інвесторів у процес приватизації і стабілізації правового поля діяльності інвесторів. Водночас це дозволить легалізувати експорт тіншової економіки, що досягає, за деякими оцінками, 30 - 40% від обсягу експорту, що офіційно реструється.

Література.

1. Основи економічної теорії: політ економічний аспект: Підручник / Г. Н. Клишко, В. П. Несторенко, А. О. Канищенко та ін.; За ред.. Г. Н.

Климка, В. П. Несторенка. 2-ге вид., перероб. і доповнене. К.: Вища шк. Знання, 1997. 743с

2. Мочерний С. В. Політекономія: Підручник. К.: Вікар, 2003. 386с.

3. Міжнародна економіка: Підручник За ред. А. П. Румянцева. К.: Знання Прес, 2003. 447с.

4. Основи економічної теорії: Підручник / за загал. ред. Ю. В. Ніколенка. 3-тє вид. К.: ЦУЛ, 2003 540с

5. Політекономія: Підручник за загал. ред. Ю. В. Ніколенка. К.: ЦУЛ, 2003. 412с.

6. Онегіна В.М., Вітковський Ю.П., Кравченко Ю.М. Фінансове забезпечення у стратегічному управлінні інноваційним розвитком. Актуальні проблеми інноваційної економіки. 2018. № 3. С. 74-80

7. Кравченко Ю.М., Антощенко В.В. Фактори сталого розвитку економіки аграрного сектору. Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства. Сер. Економічні науки. 2019. Вип. 200.

ЯКІСТЬ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ ТА ЇЇ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ

СКРИПНИК Д.Ю., АСПИРАНТ*
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМ. В.В. ДОКУЧАЄВА

Найважливішим елементом підприємства, яке являє собою не тільки кібернетичну, організаційну, технічну, інформаційну, але й економічну і соціальну систему є людина, джерелом розвитку якого є особистісний потенціал людини, її ділові якості. Формування ефективного управління персоналом сільськогосподарських підприємств є однією з гостріших проблем сучасного етапу розвитку економіки аграрного сектору. Управління персоналом являє собою сукупність усіх управлінських рішень та видів діяльності, які безпосередньо пов'язані з організацією впливу на людей, що працюють на підприємстві. Метою підприємства, як системи є досягнення певного рівня конкурентоспроможності, що формує низку завдань як якісного, так і кількісного характеру. Стратегією щодо досягнення зазначеної мети може виступає міжнародний стандарт ISO 9001 «Система менеджменту якості. Вимоги», проголошений Міжнародною організацією зі стандартизації, який базується на таких

* Науковий керівник – Бессіда Г.Є., к.е.н., доцент